

Rapport

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat het door het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV) op 20 april 2007 afgegeven deskundigenoordeel niet op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen.

Beoordeling

Algemeen

I. Bevindingen

1. De gemeente Leiden liet verzoeker in augustus 2004 toe tot de WSW-doelgroep (Wet Sociale Werkvoorziening). Deze indicatie was geldig tot augustus 2007. Vanaf maart 2005 was verzoeker werkzaam bij een bedrijf in de ICT-branche. Na beëindiging van zijn dienstverband trad verzoeker in mei 2006 voor 3 maanden in dienst bij een nieuwe werkgever, eveneens in de ICT-branche. Per augustus 2006 kreeg hij bij zijn nieuwe werkgever een jaarcontract. Op een gegeven moment ontstonden er fricties tussen verzoeker en zijn werkgever over de wijze waarop men elkaar bejegende. Vanaf 4 december 2006 meldde verzoeker zich ziek bij zijn werkgever. In februari 2007 bezocht verzoeker de bedrijfsarts. Verzoeker gaf aan dat hij zijn eigen werk weer voor halve dagen wilde gaan verrichten. De bedrijfsarts concludeerde dat verzoeker zijn eigen werk voor halve dagen kon gaan verrichten, maar dat eerst de gerezen problemen in de communicatie tussen verzoeker en zijn werkgever besproken moesten worden en afspraken voor de toekomst gemaakt moesten worden. Dit werd medio februari 2007 in een concept Plan van Aanpak ten behoeve van de re-integratie vastgelegd.

2. Tussen verzoeker en zijn werkgever ontstond vervolgens een discussie over de inhoud van het Plan van Aanpak en de wijze waarop het re-integratietraject ingestoken zou moeten worden. Verzoeker en zijn werkgever werden het niet eens. De werkgever liet de bedrijfsarts weten dat hij van mening was dat verzoeker niet voor halve dagen zijn eigen werk kon gaan verrichten. Op 28 februari 2007 stuurde de werkgever verzoeker een brief met daarin de aankondiging dat zijn op 31 juli 2007 aflopende jaarcontract niet zou worden verlengd. Bovendien gaf de werkgever in de brief aan dat hij tot de afloop van zijn jaarcontract geen mogelijkheden zag om verzoeker voor halve dagen productief in te zetten. Verzoeker werd door de werkgever met behoud van salaris vrijgesteld van het verrichten van arbeid. Dit terwijl de bedrijfsarts en verzoeker van mening waren dat verzoeker halve dagen kon werken. Op diezelfde datum, 28 februari 2007, vroeg de werkgever bij het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV) een deskundigenoordeel aan over de aanwezigheid van passende arbeid voor verzoeker binnen zijn bedrijf voor de periode tot 31 juli 2007. De werkgever was namelijk van mening dat verzoeker door zijn werkhouding, gedrag en uitlatingen richting de leidinggevende situationeel arbeidsongeschikt was. Blijkens de aanvraag was de vraag aan de orde of

verzoeker gedeeltelijk geschikt was voor het eigen werk.

3. In het kader van het door zijn werkgever aangevraagde deskundigenoordeel verscheen verzoeker op 28 maart 2007 op het spreekuur bij een verzekeringsarts van het UWV. Na het spreekuur gaf verzoeker de verzekeringsarts in een telefoongesprek toestemming om contact op te nemen met zijn therapeut om nadere informatie in te winnen. Op 2 april 2007 nam de verzekeringsarts alvast, onder het kopje beschouwing in zijn rapportage, op dat er duidelijk sprake was van een verstoorde arbeidsrelatie met de werkgever en dat zijns inziens re-integratie alleen succesvol kon zijn indien het conflict onderling ook opgelost werd door middel van bijvoorbeeld mediation. De verzekeringsarts schreef dat, alvorens hij een definitief deskundigenoordeel zou afgeven, een arbeidsdeskundige van het UWV eerst in contact zou treden met de werkgever en een onderzoek zou instellen naar het functioneren van verzoeker. Tevens zou er nog informatie ingewonnen worden bij verzoekers therapeut. De verzekeringsarts stuurde dan ook een brief naar de therapeut met verschillende vragen. Nadat verzoeker bij zijn therapeut inzage had gehad in de vraagstelling van de verzekeringsarts, trok hij zijn toestemming om informatie in te winnen bij zijn therapeut in.

4. Op verzoek van de verzekeringsarts verrichtte de arbeidsdeskundige onderzoek naar het functioneren van verzoeker. De arbeidsdeskundige constateerde dat voor de functie, die verzoeker bekleedde onder meer een hoog en langdurig concentratieniveau nodig was, dat er sprake was van veel klantencontacten, langdurig beeldschermwerk, veel storingen en onderbrekingen van de werkzaamheden en overleggen met collega's. Bovendien merkte zij op dat de werkgever een klein bedrijfje had met kleine marges, waardoor het afbreukrisico groot was. De arbeidsdeskundige rapporteerde op 16 april 2007 dat verzoeker nooit aan de verwachtingen heeft (kunnen) voldoen en dat gelet op het opleidingsniveau en de psychische klachten van verzoeker het werk waarschijnlijk dan ook niet passend is geweest. Bij brief van 20 april 2007 gaf het UWV het uiteindelijke deskundigenoordeel af en liet het de werkgever weten dat verzoeker ongeschikt was voor het verrichten van het eigen werk en dat het werk waarschijnlijk dan ook niet passend is geweest voor verzoeker. Verzoeker ontving van deze brief een afschrift. Bij brieven van 1 mei en 29 mei 2007 liet verzoeker het UWV weten dat hij zich niet kon vinden in de standpunten van de verzekeringsarts en de arbeidsdeskundige. Er vond vervolgens over en weer correspondentie plaats tussen verzoeker en het UWV over het afgegeven deskundigenoordeel. Op 10 februari 2008 diende verzoeker bij het UWV formeel een klacht in over het op 20 april 2007 afgegeven deskundigenoordeel. Hij vond dat het deskundigenoordeel niet op zorgvuldige wijze tot stand was gekomen. Bij brief van 26 februari 2008 handelde het UWV verzoekers klacht af. Het UWV oordeelde dat het deskundigenoordeel wel op zorgvuldige wijze tot stand was gekomen, omdat de verzekeringsarts verzoeker had gezien op het spreekuur en er informatie bij zijn werkgever was ingewonnen. Het UWV achtte verzoekers klacht ongegrond. Verzoeker was niet tevreden met de uitspraak van het UWV over zijn klacht en wendde zich op 3 april 2008

met zijn klacht tot de Nationale ombudsman.

5. De Nationale ombudsman stelde op 23 april 2008 een onderzoek in en verzocht het UWV onder meer aan te geven op basis van welke informatiebronnen en welke stukken het deskundigenoordeel tot stand was gekomen. In reactie hierop liet het UWV weten dat het deskundigenoordeel was gebaseerd op onderzoek van de verzekeringsarts op 2 april 2007, onderzoek van de arbeidsdeskundige op 16 april 2007, informatie van de werkgever en informatie van de bedrijfsarts. Bij brief van 25 juli 2008 legde de Nationale ombudsman zijn tussentijdse bevindingen ter commentaar aan verzoeker voor. Verzoeker reageerde en vroeg aandacht voor het volgende. Hij vond dat de verzekeringsarts met zijn brief aan zijn therapeut irrelevante vragen had gesteld. In de rapportage behorend bij het deskundigenoordeel had de verzekeringsarts namelijk gesteld dat verzoeker last had van psychische spanningsklachten en verminderde psychische spankracht (wat volgens verzoeker hetzelfde zou zijn als stress). Verzoeker snapte dan ook niet waarom de verzekeringsarts in zijn brief aan de therapeut geen vragen had gesteld over verzoekers stressklachten, maar informeerde naar de meer algemene bevindingen van de therapeut en de door de therapeut gestelde DSM-diagnose. Verzoeker vond dat de verzekeringsarts hiermee zou hebben zitten 'vissen' bij de therapeut om andere psychische klachten boven tafel te krijgen. Verzoeker vond dat de verzekeringsarts hiermee onzorgvuldig handelde en om die reden had verzoeker geweigerd deze brief te laten beantwoorden door de therapeut. Verzoeker vond ook dat de arbeidsdeskundige geen enkele objectieve informatie of bewijsstukken had opgevraagd of voorhanden had waaruit zou blijken dat het aanwezige eigen werk als niet-passend kon worden beschouwd. Naar aanleiding van de reactie van verzoeker stelde de Nationale ombudsman medio augustus 2008 nader onderzoek in, waarbij zowel de verzekeringsarts als de arbeidsdeskundige van het UWV vragen werden gesteld.

6. Eind augustus 2008 reageerde de verzekeringsarts en medio september 2008 reageerde de arbeidsdeskundige op de door de Nationale ombudsman gestelde vragen. De verzekeringsarts bevestigde dat verzoekers klachten (psychische spanningsklachten en verminderde psychische spankracht) als stressgerelateerde klachten te kwalificeren waren, maar dat het bij een verstoorde arbeidsverhouding in het algemeen ook gaat om een verstoring in de relatie tussen werkgever en werknemer waarbij ook persoonsgebonden factoren een rol spelen. Uit zorgvuldigheidsoverwegingen en conform de geldende standaard had de verzekeringsarts in deze situatie ook de visie gevraagd van de behandelend therapeut. Op de vraag waarom de verzekeringsarts aan verzoekers therapeut geen vragen had gesteld over stress, gaf hij aan dat hij in zijn verzoek om informatie altijd een weergave van zijn eigen bevindingen geeft en dan ter bevestiging en toelichting naar de bevindingen en conclusie van de behandelaar vraagt. Hij had om de DSM-diagnose gevraagd, omdat het in verzoekers geval om psychische problematiek ging en hij dan altijd vraagt om de DSM-diagnose om inzicht te krijgen in de aard en ernst van de problematiek.

7. De arbeidsdeskundige liet het volgende weten. Op verzoek van de verzekeringsarts had zij contact opgenomen met de werkgever om navraag te doen over het functioneren van verzoeker. De arbeidsdeskundige gaf aan dat het aan haar was om te beoordelen welke onderzoeksactiviteiten noodzakelijk waren. Zij was bij de werkgever nagegaan wat de werkzaamheden inhielden en welk opleidings- en ervaringsniveau hiervoor vereist was. Zij stelde dat zij in het gesprek met de werkgever geen signalen had gehad dat de werkgever door de verstoorde arbeidsrelatie geen objectieve beoordeling zou geven. Zij had geen reden om te twijfelen aan zijn oprechtheid. Integendeel zelfs, volgens haar leek de werkgever juist begaan met verzoeker, wat ook zou blijken uit de kansen en begeleiding die verzoeker had gekregen. De arbeidsdeskundige was zich ervan bewust dat dit een subjectieve inschatting van haar kant was. Vervolgens had de arbeidsdeskundige beoordeeld hoe de werkzaamheden, die verzoeker binnen het bedrijf zou moeten verrichten, zich verhielden tot de bevindingen van de verzekeringsarts. De arbeidsdeskundige kwam tot de conclusie dat er voor het verrichten van het werk een bepaald opleidings- en ervaringsniveau vereist was. Naast de navraag bij de werkgever had de arbeidsdeskundige ook het dossier bij het UWV geraadpleegd. Hieruit was haar gebleken dat verzoeker beperkingen had met betrekking tot persoonlijk en sociaal functioneren en dat hij was aangewezen op werk, waarin extra toezicht en/of begeleiding aanwezig was. Zij liet nog weten dat zij de term 'psychische klachten' in algemene zin had gebruikt, terwijl de verzekeringsarts specifiek was geweest (psychische spanningsklachten en verminderde psychische spankracht). Naar haar zeggen is voor een arbeidsdeskundige niet de gebruikte term van belang, maar wel de door de verzekeringsarts opgestelde 'vertaling' van de klachten naar de mogelijkheden van verzoeker. Voor wat betreft de opmerking dat het werk 'waarschijnlijk' niet passend was, merkte de arbeidsdeskundige op dat het primair om een medische beoordeling ging, waarbij de arbeidsdeskundige slechts werd geconsulteerd door de verzekeringsarts. Het definitieve oordeel zou pas gegeven worden nadat verzoekers therapeut was geconsulteerd door de verzekeringsarts.

8. De Nationale ombudsman legde de reacties van de verzekeringsarts en de arbeidsdeskundige ter commentaar voor aan verzoeker. De reactie van verzoeker gaf de Nationale ombudsman aanleiding om de arbeidsdeskundige enkele nadere vragen te stellen. De arbeidsdeskundige werd medio december 2008 gevraagd waaruit bleek dat de psychische klachten bij verzoeker (in combinatie met te weinig deskundigheid en ervaring) ertoe hebben geleid dat verzoeker volgens de arbeidsdeskundige het werk waarvoor hij aangenomen was niet goed zou kunnen uitvoeren. De arbeidsdeskundige reageerde in januari 2009 zowel telefonisch als schriftelijk. Zij gaf aan dat zij niet het functioneren van verzoeker diende te beoordelen, maar de passendheid van de functie waarbij de functiebelasting wordt afgewogen tegen de belastbaarheid van verzoeker. Zij had bij de werkgever navraag gedaan over wat de functie inhield. Op basis van haar jarenlange ervaring kon zij in combinatie met de bevindingen van de verzekeringsarts, die een gesprek met verzoeker had gevoerd, tot de conclusie komen dat verzoeker niet kon

functioneren in zijn eigen werk. Zij erkende dat zij in haar rapportage wel was ingegaan op de belasting van de functie, maar niet op de belastbaarheid van verzoeker. De belastbaarheid van verzoeker was echter wel onderzocht en vastgesteld door de verzekeringsarts. Zij erkende dat zij de belastbaarheid van verzoeker eigenlijk in haar rapportage had moeten afzetten tegen de belasting van de functie. Verder liet de arbeidsdeskundige nog weten dat in de situatie van verzoeker de verstoorde arbeidsrelatie de hoofdrol speelde en de aanleiding was geweest voor de werkgever om een deskundigenoordeel aan te vragen. Zij was van mening dat het in deze situatie beter en zuiverder was geweest als na het medisch onderzoek de conclusie was getrokken dat de arbeidsrelatie zodanig verstoord was dat deze vooralsnog de terugkeer naar het werk volledig belemmerde. Aan een inhoudelijke beoordeling van de functie was zij in dat geval niet toegekomen. De beoordeling van de situatie was vertroebeld geraakt doordat het vraagstuk belasting-belastbaarheid en de bejegeningaspecten niet voldoende gescheiden waren gehouden door het UWV, zo liet zij weten. De arbeidsdeskundige wees er hierbij nog eens op dat verzoeker in een brief van 10 februari 2007 aan de bedrijfsarts had geschreven dat voor een terugkeer naar het eigen werk de juiste omstandigheden en een normale werksfeer nodig waren. Ook de werkgever had het in zijn aanvraag deskundigenoordeel over situationele arbeidsongeschiktheid. Volgens de arbeidsdeskundige bleek ook hieruit dat er andere aspecten een rol speelden dan alleen een afweging belasting-belastbaarheid. Het UWV had eigenlijk pas aan het beoordelen van de passendheid van de functie moeten toekomen als de arbeidsrelatie was hersteld.

II. Beoordeling

9. De gedraging waarover verzoeker klaagt is dat het UWV op 20 april 2007 een deskundigenoordeel heeft afgegeven dat niet op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen.

10. Het redelijkheidsvereiste houdt in dat een bestuursorgaan de in het geding zijnde belangen tegen elkaar afweegt. De uitkomst hiervan mag niet onredelijk zijn. Dit impliceert dat de verzekeringsarts en de arbeidsdeskundige het onderzoek zorgvuldig doen, de werkinstructie als leidraad nemen en voor ogen houden wat het doel is van het aangevraagde deskundigenoordeel.

11. Het door verzoekers werkgever aangevraagde deskundigenoordeel betreft de gedeeltelijke geschiktheid van verzoeker voor zijn eigen werk. Het deskundigenoordeel heeft betrekking op de vraag of de door de werknemer aangewezen arbeid passend is en door de werkgever beschikbaar moet worden gesteld. Uit de Werkinstructie Deskundigenoordeel van het UWV blijkt dat het doel van een dergelijk deskundigenoordeel is, het uit de impasse halen van het vastgelopen re-integratietraject. Het deskundigenoordeel heeft daarmee een 'smeeroliefunctie'. In de Werkinstructie zijn verder specifieke aandachtspunten opgenomen in geval van arbeidsconflicten, waaruit blijkt dat indien bij het onderzoek in het kader van een deskundigenoordeel geconstateerd wordt dat er sprake is van een arbeidsconflict tussen partijen, het wel mogelijk is om een

deskundigenoordeel af te geven over de passendheid van een functie, zolang het niet over het conflict zelf gaat (zie Achtergrond onder 2). In verzoekers situatie moest de vraag beantwoord worden of hij gedeeltelijk geschikt was voor zijn eigen werk.

12. De verzekeringarts gaf een, voorlopig, oordeel af, waarin hij tot de conclusie kwam dat er naast psychische spanningsklachten en verminderde psychische spankracht sprake was van een verstoorde arbeidsrelatie tussen verzoeker en zijn werkgever en dat re-integratie alleen succesvol kon zijn indien het conflict onderling ook opgelost zou worden middels bijvoorbeeld mediation. De verzekeringarts eindigde zijn rapportage met de opmerking dat hij, alvorens een definitief oordeel te geven, de arbeidsdeskundige een onderzoek zou laten instellen naar het functioneren van verzoeker. Tevens gaf hij aan dat schriftelijke informatie zou worden ingewonnen bij verzoekers therapeut. De informatie van de kant van verzoekers therapeut werd uiteindelijk niet aangeleverd, omdat verzoeker zijn toestemming aan de verzekeringarts om informatie in te winnen nadien introk. Verzoeker was van mening dat de verzekeringarts niet zorgvuldig had gehandeld, omdat hij in zijn schriftelijke verzoek had gevraagd naar de bevindingen van de therapeut en de gestelde DSM-diagnose en niet uitsluitend informatie had gevraagd over de stressgerelateerde klachten van verzoeker. De Nationale ombudsman is van mening dat de verzekeringarts voldoende reden had om zijn brief zo op te stellen, zoals hij heeft gedaan. De verzekeringarts constateerde in zijn rapportage meer dan uitsluitend stressgerelateerde klachten. Onder het kopje 'Onderzoek psyche' had hij de aanwezigheid van een persoonlijkheidsstoornis NAO (Niet Anders Omschreven) geconstateerd. Bij een dergelijke persoonlijkheidsstoornis speelt de DSM een rol. De verzekeringarts gaf in zijn brief, naast zijn eigen medische visie, slechts de visies van de betrokken partijen weer en verzocht de therapeut om zijn bevindingen aan hem kenbaar te maken. De Nationale ombudsman acht het niet onzorgvuldig dat de verzekeringarts verzoekers therapeut meer in het algemeen vragen heeft gesteld over de psychische gesteldheid van verzoeker om zo inzicht te krijgen in de situatie. De verzekeringarts kwam verder in zijn rapportage tot de conclusie dat er sprake was van een arbeidsconflict en dat re-integratie alleen succesvol kan zijn indien het conflict wordt opgelost door middel van bijvoorbeeld mediation. De Nationale ombudsman is van oordeel dat de verzekeringarts de arbeidsdeskundige niet de opdracht had moeten geven om de passendheid van de functie te beoordelen. De verzekeringarts had zijn onderzoek moeten afsluiten met de conclusie dat er sprake was van een arbeidsconflict en dat voor een succesvolle re-integratie het onderlinge conflict opgelost moest worden. Immers het doel van het aangevraagde deskundigenoordeel is het uit de impasse halen van een vastgelopen re-integratietraject. Om die reden acht de Nationale ombudsman het onderzoek van de verzekeringarts onzorgvuldig.

13. De arbeidsdeskundige verrichtte, op verzoek van de verzekeringarts, haar onderzoek. Zij won bij de werkgever informatie in over de belasting van de functie en zette deze af tegen de belastbaarheid van verzoeker, die was vastgesteld door de verzekeringarts. Aangezien zij zelf geen medicus is, is de Nationale ombudsman van oordeel dat zij uit

mocht gaan van de medische deskundigheid/bevindingen van de verzekeringsarts. Op basis van haar onderzoek kwam zij tot de conclusie dat de functie voor verzoeker waarschijnlijk niet passend was geweest. Gelet op het feit dat voor het bepalen van de passendheid van de functie de belasting van de functie en de belastbaarheid van de verzoeker tegen elkaar afgezet moeten worden, komt de Nationale ombudsman tot de conclusie dat het onzorgvuldig is geweest dat de arbeidsdeskundige in haar rapportage uitsluitend de belasting van de functie heeft opgenomen en niet ook de belastbaarheid van verzoeker. Daardoor zou haar rapportage helderder zijn geweest. Gedurende het onderzoek door de Nationale ombudsman erkende de arbeidsdeskundige dit zelf ook al. Zwaarder weegt echter dat het onderzoek van de arbeidsdeskundige eigenlijk niet eens had moeten plaatsvinden, omdat de verzekeringsarts de aanwezigheid van een arbeidsconflict had geconstateerd. Het had volgens de Nationale ombudsman, nu de verzekeringsarts toch de opdracht had gegeven aan de arbeidsdeskundige om een onderzoek in te stellen, op de weg van de arbeidsdeskundige gelegen om het onderzoek naar de passendheid van de functie niet uit te voeren en dit terug te koppelen naar de verzekeringsarts. Dit omdat zij vanuit haar deskundigheid had moeten constateren dat er sprake was van een arbeidsconflict dat de succesvolle re-integratie in de weg stond. In de loop van het onderzoek door de Nationale ombudsman gaf de arbeidsdeskundige aan dat het onderzoek naar de passendheid van de functie eigenlijk niet had moeten plaatsvinden. Om die reden acht de Nationale ombudsman het onderzoek van de arbeidsdeskundige onzorgvuldig.

14. Aan de hand van de rapportages van de verzekeringsarts en de arbeidsdeskundige stuurde het UWV de betrokken partijen een brief, waarin het definitieve deskundigenoordeel bekend werd gemaakt. In de brief trok het UWV de conclusie dat verzoeker ongeschikt was voor het verrichten van het eigen werk en dat het werk waarschijnlijk niet passend was geweest voor verzoeker. De Nationale ombudsman is van oordeel dat het UWV en meer in het bijzonder de betrokken verzekeringsarts en arbeidsdeskundige het doel van het aangevraagde deskundigenoordeel uit het oog zijn verloren. Het doel is het uit de impasse halen van een vastgelopen re-integratietraject. Het zou een 'smeeroliefunctie' moeten hebben. Doordat het onderzoek niet eindigde met de conclusie dat er sprake is van een arbeidsconflict en dat dit eerst opgelost moest worden om tot een succesvolle re-integratie te komen, is het afgegeven deskundigenoordeel niet op zorgvuldige wijze tot stand gekomen. Het UWV heeft in deze niet correct gehandeld.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

De Nationale ombudsman voegt aan dit oordeel nog het volgende toe.

Nu het deskundigenoordeel toch is afgegeven met een oordeel over de geschiktheid van verzoeker voor het verrichten van zijn eigen werk constateert de Nationale ombudsman dat dit, ten onrechte afgegeven definitieve deskundigenoordeel ook om een andere reden als onzorgvuldig te kwalificeren is. De verzekeringsarts schreef namelijk in zijn rapportage dat,

alvorens een definitief deskundigenoordeel kon worden afgegeven, het onderzoek van de arbeidsdeskundige naar de passendheid van de functie afgewacht moest worden alsmede de informatie die bij verzoekers therapeut was opgevraagd. In het definitieve deskundigenoordeel van het UWV, is geen sprake van een samenvoeging van de bevindingen van de verzekeringsarts en de arbeidsdeskundige. In het definitieve oordeel werd niets opgemerkt over het arbeidsconflict en het nodig zijn van mediation. Bovendien werd ook nergens in de brief vermeld dat de informatie die door de verzekeringsarts was opgevraagd bij de therapeut niet meer in het onderzoek was betrokken (ook al was dit omdat verzoeker zelf de toestemming had ingetrokken). Het enige wat in het uiteindelijke deskundigenoordeel stond was de conclusie van de arbeidsdeskundige.

De Nationale ombudsman erkent dat een deskundigenoordeel slechts een momentopname is. Het UWV wordt echter in geval van een aanvraag deskundigenoordeel door partijen benaderd als een deskundige instantie. In die hoedanigheid en gelet op het doel van het aangevraagde deskundigenoordeel (de 'smeeroliefunctie'), heeft het UWV in zijn definitieve deskundigenoordeel het doel van het deskundigenoordeel uit het oog verloren door niets te vermelden over de noodzaak tot het oplossen van het arbeidsconflict.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV) te Leiden, is gegrond wegens strijd met het redelijkheidsvereiste.

Onderzoek

Op 4 april 2008 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer L. te Leiden, met een klacht over een gedraging van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV) te Leiden.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de Raad van bestuur van het UWV te Amsterdam, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de Raad van bestuur van het UWV verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Daarnaast werd de betrokken verzekeringsarts en arbeidsdeskundige de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Tevens werd de verzekeringsarts en arbeidsdeskundige een aantal specifieke vragen gesteld.

Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

UWV en verzekeringsarts en arbeidsdeskundige berichtten dat het verslag hun geen aanleiding gaf tot het maken van opmerkingen.

De reactie van verzoeker gaf aanleiding het verslag op een enkel punt te wijzigen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

1. Het formulier waarmee de werkgever op 28 februari 2007 het deskundigenoordeel bij het UWV heeft aangevraagd.
2. De rapportage van de verzekeringsarts gedateerd 2 april 2007 en de brief, die de verzekeringsarts op 2 april 2007 aan verzoekers therapeut heeft gestuurd.
3. De rapportage van de arbeidsdeskundige gedateerd 16 april 2007.
4. De brief van 20 april 2007 waarmee het UWV het resultaat van het deskundigenoordeel aan betrokken partijen kenbaar heeft gemaakt.
5. De (klacht)brieven, die verzoeker op 1 en 29 mei 2007, 8 juli 2007 en 27 januari en 10 februari 2008 naar het UWV heeft gestuurd.
6. De brief van 26 februari 2008, waarmee het UWV verzoekers klacht ongegrond heeft verklaard.
7. Het verzoekschrift van 4 april 2008 gericht aan de Nationale ombudsman.
8. Reacties van verzoeker van 5 juni 2008, 28 juli 2007, 1 en 5 augustus 2008, 21 oktober 2008, 23 februari 2009 en 26 maart 2009.
9. Reactie van het UWV en van de betrokken verzekeringsarts en arbeidsdeskundige van 29 april 2008, 29 augustus 2008, 10 september 2008, 8 en 16 januari 2009 en 13 februari 2009.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen (wet van 29 november 2001, Stb 624)

Artikel 32, derde lid, aanhef en onder a

"Het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen stelt op verzoek van een werkgever of een werknemer dan wel een eigenrisicodragers als bedoeld in artikel 1, eerste lid onderdeel h van de Ziektewet of personen als bedoeld in artikel 29 tweede lid onderdelen a, b en c van die wet, die laatstelijk tot hem in dienstbetrekking stonden, een onderzoek in naar en geeft een oordeel:

a. over de aanwezigheid van passende arbeid, die de zieke werknemer voor de werkgever respectievelijk de persoon die recht heeft op ziekgeld voor de eigenrisicodragers, in staat is te verrichten."

2. Werkinstructie Deskundigenoordeel van het UWV

Doel deskundigenoordeel

"...De overige deskundigenoordelen (waaronder het deskundigenoordeel passende arbeid; N.o.) zijn bedoeld om een vastgelopen re-integratietraject uit de impasse te halen ("smeeroliefunctie")."

(...)

Deskundigenoordeel passende arbeid

"...Het deskundigenoordeel strekt ertoe de impasse tussen de werkgever en werknemer te doorbreken. Het oordeel heeft dan betrekking op de vraag of de door de werkgever aangeboden arbeid passend is, dan wel of de door de werknemer aangewezen arbeid passend is en door de werkgever beschikbaar moet worden gesteld."

(...)

"...Onder dit deskundigenoordeel valt in ieder geval wel de vraag of iemand gedeeltelijk geschikt is voor zijn eigen werk."

(...)

Arbeidsconflicten / situatieve arbeidsongeschiktheid

"...Als partijen aangeven dat er sprake is van een arbeidsconflict, is het ook mogelijk om een deskundigenoordeel te geven, alleen niet over het conflict zelf. Het kan wel degelijk zo

zijn, dat partijen een (hooglopend) conflict hebben over de vraag, of de werknemer ongeschikt is of niet voor zijn arbeid. Of over de vraag of een aan de zieke werknemer aangeboden of beoogde andere functie in het bedrijf passend is of niet. Of over de vraag, of de werkgever wel voldoende doet aan re-integratie van de zieke werknemer. Het deskundigenoordeel blijft beperkt tot de onderwerpen, waarover een deskundigenoordeel gegeven kan worden. Het is verder aan partijen om uit te maken, wat er daarmee in de arbeidsrechtelijke sfeer gedaan wordt."

(...)

Geen advisering

"...Een deskundigenoordeel geeft niet aan welke (nieuwe) initiatieven moeten worden ondernomen, want dat zou neerkomen op advisering. Een deskundigenoordeel - dat inhoudelijk onderbouwd moet zijn en waarbij is aangegeven op welke ervaringen in het onderzoek/oordeelsvorming het oordeel is gebaseerd - kan werkgever en werknemer wel inzicht bieden in de adequaatheid van de aanpak tot dan toe en in de eventuele noodzaak om een andere weg in te slaan."